

høre om, hvor sprælsk han havde været i sin Moders Liv, og at han straks efter Fødslen havde givet sig Luft i et stort Vræl, der grangivelig lød som et Hurra.

„Den Knægt bliver der sgu nok noget stort af,“ havde Jordemoderen sagt, og ogsaa denne Spaadom blev saa ofte gentaget i hans Nærværelse, at den kom til at sysselsætte ham mere end det var godt for ham. Han fik tidlig høje Tanker om sig selv, blev stor i Munden og uvorn. Hverken hans Forældre eller Skolelæreren kunde magte ham. Først Præsten fik ham dukket. Han lod ham „gaa om“ til Konfirmationen, og den Skam gik Drengen dybt i Sindet og sved længe.

Paa Grund af sine vældige Kræfter blev han sat til Ambolten. Han stod først fem Aar i Byens Smedje og arbejdede siden som Svend i et Jernstøberi i Aalborg. Her kom man snart paa det rene med, at der groede andet end netop Muskelkraft hos den store, tunge Thybo, — Søren Kresten Madsen hed han. Der sad baade et godt Hoved og et Par snilde Hænder paa ham. Selv skrev han hjem til Forældrene, at alle Folk i Aalborg kaldte ham for Mestersmeden, og i hvert Brev skred han sig forskellige store Bedrifter til.

Men saa blev han igen forsvarlig knægtet. Han sad en Dag paa en Beværtning og drak en Puns sammen med en Gørtlersvend der fra Byen, og bedst som det var, kom de op at mundhugges. Selv var han ganske rolig og drillede bare lidt; men den anden blev mere og mere hvid i sit Ansigt, og da Søren engang kaldte ham en bitte Gimpernik, røg han op og tog Vidner paa hans Mund.

Søren blev stævnet og maatte i Retten bøde ti Rigsdaler.

Først var han mousig og vilde ikke betale. Han havde nemlig hørt, at en Pranger, der paa Hjallerup Marked havde givet en Mand en blodig Snude, kun maatte bøde fem Rigsdaler. Men Politimesteren forklarede ham, at de to Tilfælde, retslig set, var meget forskellige, idet Hjallerupmændene begge havde været stærkt ophidsede i Gerningsøjeblikket og desuden godt fulde.

Søren brød en Stund sin Hjerne med denne Retfærdighedens højere Regnekunst men opgav tilsidst Forstaaelsen og talte Pengene op. Men den Tanke, at han for den halve Pris kunde have smadret Ansigtet paa sin Avindsmand, forfulgte ham siden og lod ham ikke Ro. Den satte sig tilsidst i Fingrene paa ham som en brændende Kløe, og en Søndag Eftermiddag, da han mødte Hallunken paa Gaden, fo'r han løs paa ham og slog fire Tænder ud af Munden paa ham. Til hans fornyede Overraskelse blev der imidlertid ved Straffens Udmaalning ikke taget mindste Hensyn til, at han denne Gang virkelig havde været fraadende gal i Hovedet og ogsaa havde drukket godt. Han fik en alvorlig Dom og maatte spasere i Fængsel.

Kort efter brød Krigen ud og gjorde ham til Soldat — Infanterist.

Ogsaa i Felten gik der snart Ry af hans Opfindsomhed og mærkværdige Fingersnille. Naar en Kanon under Marchen kørte i Grøften og led Skade, blev der straks raabt paa „Smeden fra Thy“. Sammen med et Par Ingeniørsoldater fulgte han tilsidst sin Afdeling som en Slags Ambulance for Materiellet. Heller ikke i Kugleregnen tabte han Hovedet, men rystede Skrækken af sig med en alenlang Ed. Han var med i Blodbadet ved Stolk og saa Schleppegrell segne. Ved Mysunde fik han selv Armen opreven af en Granatstump. Men hans Hædersdag blev den 4. Oktober i det belejrede Frederiksstad.

Det var om Aftenen paa Beskydningens sidste Dag, da Skanserne stormedes ved Skæret af den

brændende By. I seks Døgn havde en Hagl af glødende Kugler og Brandgranater hvislet i Luften. Det ene af Byens Kirketaarne stod i Flammen som et Lys, der brænder ned i den ene Side. Ulden Røg og mørkerøde Gnister væltede ud af de mange sammenstyrtede Bygninger. Soldaterne havde i alle disse Dage ikke været af Klæderne. Tilsurte af Jord og Sod og Krudtslam sad de paa Hug bag de sønderskudte Brystværn med Kinden til Geværkolben og saa i Brandskæret allesammen ud som Negere.

Søren sad mellem sine Bataillonskammerater i den mest udsatte af de tre Skanser, der forsvarede Byen. Her var Brystværnets ydre Skraaning styrtet ned. Ogsaa Stormpælerækken var paa de fleste Steder sønderskudt, og de nedfaldende Jordmasser havde fyldt Graven udenfor, hvorved der var dannet bekvemme Overgange for Stormkolonnerne. Lige siden Morgentaagen lettede, var Skansen uafbrudt bleven tildænget med Jern fra Fjendens sværeste Skyts. Der var i Virkeligheden ikke længer andet Værn tilbage end Bøsserne og to smaa Feltkanoner.

Stormen var begyndt ved Solnedgang, da et Kompagni holstenske Jægere i spredt Orden forsøgte en Overrumpling. De blev standset paa Halvvejen af tre Hundrede pibende Kugler. En efter en sank de stumt overende som Aks, der falder for Leens Hug. Andre kastede sig ned paa Jorden og søgte Dækning. Men en Timestid senere, da det sidste Dagskær var svundet og Himlen fuld af Stjerner, lød stærke Trommehvirvler og Hornsignaler ude fra de fjendtlige Forskansninger. Gennem Granaternes Brag og Kanonernes Dundren hørtes ogsaa ganske tydeligt et Musikkorps, der spillede „Schleswig-Holstein meerschulgen“. Og med eet mylrede Skikkelser op af Jorden derovre, og Bajonetter glimtede. Kolonne efter Kolonne brød frem af Mørket og styrtede sig under Skrig og Hujen frem mod Skansen.

Brandskæret lyste et Øjeblik paa lange Rækker af dødblege Ansigter med vildt forvrængede Træk. Men straks efter var alt skjult af Krudtrøgen. Man skød iblande. Sigtede i Retning af Hærskrigene og de Saaredes Hyl. Da man kunde høre, at nogle af de Stormende var naaet ind til Foden af Skansevæggen, hvor de var skudsikre, kastedes Sten, Træklodser, Øldunke, Flasker og andet Kasteskyts ned i Hovedet paa dem. Men pludselig stod fire-fem Skikkelser oppe paa Voldens Krone og fyrede ind i Skansen. Nogle andre var i Færd med at kravle op bagved dem.

Synet af disse fremmede Mænd tændte et ubændigt Raseri hos Søren. Han styrtede sig imod dem med løftet Kolbe. I fuldkommen Bersærergang knuste han Hovedet paa den forreste og huggede to af de andre Geværer ud af Haanden. Flere af hans Kammerater var sprunget op og havde fulgt ham. Det blev i Løbet af nogle Øjeblikke til et blindt Haandmænge, hvorunder Blod og Hjernemasse sprøjtede til alle Sider. Størsteparten af de indbrydende Fjender tumlede tilbage i Voldgraven som Lig; Resten afvæbnedes og dreves ned i Skansen som Fanger. Søren havde faaet fat i Struben paa en Fanebærer, der havde plantet det slesvigholstenske Flag paa Voldkronen og forsvaret det med sin Sabel. Han havde afbødet hans Hug med sit Gevær og kastet sig over ham. Da han nu kom slæbende med den halvkvalte Mand i Favnen som en Bjørn, der bærer sit Bytte bort, og man fik Øje paa den erobrede Fane, som han førte med sig under den ene Arm, hilstes han med jublende Hurraraab.

De efterfølgende Stormkolonner havde imidlertid kastet sig plat ned paa Marken foran Skansen. Den uophørlige Plaskregn af Geværkugler og

Kardætsker tilligemed Synet af deres faldne Kammeraters Lig havde taget Modet fra dem. Officererne bandte og brugte Klingen. Trommerne røstes, og Musikken, der fulgte med i Bagtroppen, spillede opildnende Melodier. Men Mandskabet blev liggende og lod sig ikke længer drive frem.

Det gik ikke Fjenden stort anderledes foran nogen af de andre Værker, der skulde tages. Efter fem Timers Kamp blev der blæst Retræte, og General Willisen opgav Byens Erobring.

Som Kongens Tak for Sejren blev der nogen Tid efter uddelt en Række Dekorationer, deriblandt ogsaa et Par Dannebrogskors til Menige. I Sørens jyske Bataljon vidste man tidligt, at Chefen havde indstillet ham til denne sjældne Udmærkelse, og nogle Dage før Uddelingen rygtedes det ogsaa, at han var bleven en af de udvalgte. Søren tog mod sine Kammeraters Lykønskninger med et forsørent „Tak for Mad.“ Men Nat efter Nat laa han og svedte i Sengen og kunde ikke sove for Sindsbevægelse og Spænding. Den drabelige Thybo, hvem Modgang kun gjorde endnu mere overmodig, blev et grædende Barn i Lykkens Hænder. Det var mest sine Forældre han tænke paa, aller mest paa sin Moder, som han havde voldt saa megen Skuffelse og Sorg. Nu skulde han igen se hendes gode Øjne smile, naar han kom hjem med Sølvkorset paa sin Frakke.

Saa en Dag stod Brigaden opstillet i Linjeformering og ventede paa Obersten, der i Kongens Navn skulde fæste Hæderstegnet paa Heltens Bryst. Men til alles Overraskelse blev det slet ikke Søren, der kaldtes frem for Fronten for at modtage Dekorationen. Det blev hans Sidemand i Kompaniet, en juridisk Kandidat, der ogsaa havde vist sig tapper under Belejringen og desuden var i Familie med en af Hærens Generaler.

Kort efter var Krigen forbi og Mandskabet hjemforlovedes. Søren gik omkring paa Landevejene og søgte Arbejde. Hjem til Forældrene vilde han ikke nu. Tilbage til Aalborg, hvor han havde siddet i Arrest, vilde han heller ikke. Han agtede sig ud i det Fremmede og gjorde sig selv det Løfte ikke at komme igen, før han havde øvet en Stordaad. Han følte saadanne vældige Kræfter i sig nu. Han vilde se at komme over Havet til en af de store Fabriksbyer i England; men til den Rejse behøvedes Penge, som han først maatte samle.

Han blev i disse Dage et ensomt Menneske. Mens de fleste andre hjemsendte Krigsmænd vedblev at bære Felthuen som et Emblem, der aabnede Dørene for dem alle vegne, fortaf han bestandig, hvor han kom fra, og talte aldrig om sine Krigseventyr. Derfor varede det længe, inden han fandt Arbejde, og han led tilsidst Nød.

Som en pjaltet Landstryger kom han en Regnvejsaften vandrende til Enslev. Bysmeden her, en ældre Mand, havde faaet en Svaghed i Ryggen og trængte til Hjælp. Søren arbejdede der et Par Dage paa Prove og blev saa fæstet for en god Løn.

Men ogsaa her var Ulykken ude efter ham. Han gik hen og forelskede sig i Husets unge Datter, og det paa den Maade, at Pigen blev med Barn. Det kom til uhyggelige Graadscener, og den syge Fader, der var forpint af Smerter, fik et Raserianfald. I Stedet for en Frifærd ud i den store Verden blev det til et Møde for Præsten og Hastværksbryllup og bagefter til Overtagelse af Smedjen mod Prioritetslaan, Sagforersalærer, Aftægtsydelse og de mange andre Haandjern og Tommeskruer, hvormed en ung Mand kan komme til at bøde livsvarigt for et Øjeblikkets Letsindighed.

Paa Bryllupsdagen drak Søren sig lynende fuld, kaldte sig foragtelig for en Rallikeskomager og væltede sig ind paa Gæsterne.